

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **DATAWEPS, s.r.o.,**
se sídlem Nováčkova 401/53, Brno
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlím Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlím Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2016, č.j. JMK 168001/2016, sp. zn. S-JMK 152960/2016/ODOS/Př,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2016, č.j. JMK 168001/2016, sp. zn. S-JMK 152960/2016/ODOS/Př, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 28.7.2016, č.j. ODSČ-91680/15-20, sp. zn. ODSČ-91680/15-FIL/V, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Z výroku podle žalobce není zřejmé, jakým způsobem došlo k porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Výrok prvostupňového rozhodnutí tak připouští i výklad, že se stal skutek v místě, kde nebyl protiprávní. Podle žalobce dále výrok neobsahuje všechny znaky dané skutkové podstaty. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřuje žalobce v tom, že není zřejmé, jak prvostupňový správní orgán k závěru o porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu dospěl. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že se jednalo o křižovatku; s ohledem na podobu pozemních komunikací nelze podle žalobce vyloučit, že šlo pouze o účelové pozemní komunikace. Jestliže se povahou pozemní komunikace správní orgány nezabývaly, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Podle žalobce navíc nebyly splněny podmínky projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce namítá, že neměl možnost se seznámit s podklady, které byly prvostupňovému správnímu orgánu známy z úřední činnosti. Žalobce tak neměl možnost namítat, že jím označený řidič provozuje carsharing. Prvostupňový správní orgán se podle žalobce měl alespoň pokusit doručit označenému řidiči výzvu k podání vysvětlení. Pochybení spatřuje žalobce také v tom, že nebylo nařízeno ústní jednání a také že nebylo dokazováno v jeho přítomnosti. Žalobce dále namítá, že povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou.
3. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí; podle něj je napadené rozhodnutí správné a odůvodněné. Prvostupňové rozhodnutí je podle žalovaného přezkoumatelné co do srozumitelnosti i důvodů. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále

uvedl, že skutkový stav je z fotografií, které procházejí správním spisem, zcela zřejmý. Podmínky k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) byly podle žalovaného splněny a žalobce měl možnost zúčastnit se dokazování mimo jednání. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je podle žalovaného v souladu s ústavním pořádkem. Žalovaný tedy navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Také žalovaný na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejšími soudem.

IV. Posouzení věci

5. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
6. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
7. Žaloba není důvodná.
8. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
9. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
10. Namítá-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost nastává zejména tehdy, pokud výrok odporuje odůvodnění či pokud právní závěry rozhodnutí vyplývající ze skutkových okolností zcela chybí nebo důvody rozhodnutí nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nesrozumitelnost je také takové rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění nedávají smysl. Důvodem požadavku na co nejpreciznější vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání je, aby byl znemožněn opakovaný postih za týž skutek či aby bylo zamezeno záměně skutku; požadavky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí musí být tedy relativně striktní, zároveň však ještě přiměřené. Z výroku prvostupňového rozhodnutí zdejšímu soudu vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu spatřoval prvostupňový správní orgán „...v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu... na pozemní komunikaci Chlupova 1 v Brně dne 1.7.2014 v 20:07...“. Takto vymezený skutek je podle zdejšího soudu vymezen jednoznačně a nezaměnitelně. Dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz

neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Z výroku prvostupňového rozhodnutí tedy soudu srozumitelně plyne, že řidič vozidla žalobce zastavil nebo stál na křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před nebo za hranicí křižovatky; tedy porušil § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. To, zda vozidla zastavilo nebo stálo na křižovatce nebo ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před nebo za hranicí křižovatky, pro vymezení skutku není podstatné. Zároveň podle zdejšího soudu výrok prvostupňového rozhodnutí zahrnuje všechny obligatorní znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla.

11. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť podle žalobce není zřejmé, jak prvostupňový správní orgán dospěl k závěru o porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový správní orgán „...obdržel od Městské policie Brno oznámení č.j. MP-05292/05D-14, ze kterého vyplynulo, že vozidlem provozovatele byla porušena pravidla silničního provozu... oznámení obsahuje: fotodokumentaci a oznámení přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívající v porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu...“. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je tedy zjevné, že prvostupňový správní orgán vycházel při úvaze o porušení zákona o silničním provozu z fotodokumentace vyhotovené Městskou policií Brno.
12. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů také v tom, že se prvostupňový správní orgán ani žalovaný nezabývali povahou pozemní komunikaci. Zdejší soud dává žalobci zapravdu v tom, že z napadeného ani jemu předcházejícího rozhodnutí není zřejmé, zda vozidlo žalobce nestálo na účelové komunikaci. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se vztahuje ke křižovatce. Podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu je křižovatkou místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovátku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Jestliže by v nyní posuzované věci šlo o situaci předvídanou v § 2 písm. w) věta za středníkem zákona o silničním provozu, žalobce by se porušení § 27 odst. 1 písm. d) dopustit nemohl, neboť by nešlo o křižovátku.
13. Správním spisem neprochází vyjádření žalobce, ze kterého by bylo zřejmé, že by žalobce v průběhu správního řízení zpochybňoval kategorii pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Dle § 6 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je místní komunikací veřejně přístupná pozemní komunikace, která slouží převážně místní dopravě na území obce. Dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Z fotografií žurnalizovaných ve správním spisu (fotodokumentace

přiložená k postoupení spisového materiálu ze dne 22.9.2014) je zřejmé, že nejde o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu. Stejně tak je z fotodokumentace procházející správním spisem patrné, že nejde o pozemní komunikace propojující jednotlivé nemovitosti, neboť z fotografií zdejšímu soudu vyplývá, že jde o „klasickou“ místní komunikaci mezi bytovými domy v obci. Jestliže dle fotografií, které procházejí správním spisem, není pochyb o tom, že vozidlo nestálo na účelové komunikaci, a zároveň jestliže žalobce v průběhu správního řízení nezpochybňoval kategorii pozemních komunikací, neměl prvostupňový správní orgán ani žalovaný za povinnost zabývat se výslovně charakterem pozemní komunikace z důvodu naplnění definice křižovatky dle § 2 písm. w) zákona o pozemních komunikacích.

14. Žalobní argumentace poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného (a především prvostupňového) rozhodnutí tudíž není důvodná a zdejší soud žádný důvod nepřezkoumatelnosti nenalezl ani nad rámec žalobní argumentace.
15. Žalobce dále namítá, nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť prvostupňový správní orgán neučinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V reakci na výzvu provozovateli vozidla ze dne 23.9.2014 žalobce prostřednictvím zmocněnce sdělil, že vozidlo měl k užívání L. Y. Prvostupňový správní orgán žalobcem označenou osobu k podání vysvětlení nevyzval, neboť měl ze „...*spisu agendového čísla 141078 z ledna 2015 prokazané, že tohoto údajného řidiče nebylo možné kontaktovat...*“ a jednání zmocněnce žalobce označil prvostupňový správní orgán za účelové. Listiny prokazující zjištění prvostupňového správního orgánu jsou žurnalizovány ve správním spisu. To, že zmocněnec žalobce opakovaně označuje za řidiče osobu L. Y. a této osobě nelze na zmocněncem uváděnou adresu doručovat písemnosti a ani neměla v České republice vydáno pobytové oprávnění, je ostatně zdejšímu soudu známo také z jeho úřední činnosti (kupříkladu z řízení ve věcech sp. zn. 62 A 20/2016 a sp. zn. 62 A 105/2016). Žalobce vyjma obecného tvrzení o osobě řidiče nepředložil žádný důkaz, který by jeho tvrzení prokazoval. Žalobce taktéž nepředložil důkaz svědčící o zapojení L. Y. v carsharingu. Uváží-li zdejší soud, že žalobce byl zastoupen zmocněncem, který svoji procesní strategii tradičně opírá o účelové procesní obstrukce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 3 As 61/2016-44, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40), dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán postupoval správně, jestliže v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích věc odložil (záznamem o odložení věci ze dne 11.5.2015). Pak podle zdejšího soudu byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) dle § 125f zákona o silničním provozu.
16. Namítá-li žalobce zásah do práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu. Podle

§ 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Ze správního spisu nejsou patrné okolnosti, které by svědčily pro nutnost nařídit ústní jednání, a stejně tak žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl nic, co by mělo vést k závěru o nezbytnosti nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže nenařídil ústní jednání ve věci.

17. Podle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastník řízení včas vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je, aby měl účastník správního řízení možnost vyjádřit se k prováděnému důkazu a aby byl schopen bezprostředně vnímat všechny okolnosti související s prováděným důkazem. Při provádění důkazu listinou či kamerovým záznamem se přitom „pouze“ sdělí obsah listiny (§ 53 odst. 6 správního řádu) či přehraje kamerový záznam. Z povahy věci tedy důkaz listinou či záznamem z kamery nepřináší účastníkovi řízení přidanou hodnotu oproti kupříkladu důkazu výsledkem svědka, v rámci kterého může účastník všemi vjemy vnímat provádění důkazu (celková důvěryhodnost svědka, pohotovost svědka při formulaci odpovědi apod.). Žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání (dne 30.5.2016 v 10.30 hodin) byl zpraven oznámením o zahájení správního řízení ze dne 29.4.2016, č.j. ODSČ-91680/15-17. To, že žalobce nebyl v přípisu ze dne 29.4.2016 vyzván k účasti při provedení důkazů mimo ústní jednání, nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje - zmocněnec žalobce je zdejšímu soudu znám jako specialista na správní trestání v oblasti dopravy, kterému musel být smysl výzvy dle § 51 odst. 2 správního řádu zcela zřejmý. Žalobce tak měl možnost se s obsahem spisu seznámit, a to včetně podkladů známých správnímu orgánu z úřední činnosti. Z obsahu správního spisu totiž plyne, že prvostupňový správní orgán do správního spisu dne 11.5.2015 vložil listiny prokazující, že žalobcem označené osobě nelze doručovat písemnosti. Žalobce tedy měl možnost z podkladů procházejících správním spisem zjistit, že žalobcem označeného řidiče nelze kontaktovat. Žalobci tedy nic nebránilo namítat, že tento řidič provozuje carsharing.

V. Závěr

18. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel

přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. listopadu 2018

David Raus, v. r.
předseda senátu